

72. חיו את ההווה!

אם נתבונן באנשים, נגלה כי הם נחלקים לחלקים שונים.

חלק אחד חי בעבר בלבד.

דהיינו, הם מתחילים לתפוש דבר-מה רק אחרי שכבר התרחש. כך קורה, שאינם יכולים לשמוח על התרחשות כלשהי, ואף לא לחוש את מלוא חומרתו של הדבר. רק בדיעבד יתחילו לדון בדבר, להתענג או להתעצב בגינו. וכאשר הם מדברים תמיד רק על העבר, ורק בו הם חשים בטוב או מצרים עליו, הרי הם מתעלמים שוב-ושוב מכל התרחשות המתקיימת בהווה. רק לאחר שכבר חלפה והתיישנה, רק אז הם מתחילים לבצע הערכה לגביה.

חלק אחר חי בעתיד בלבד.

הללו מקווים ושואפים תמיד רק לעבר העתיד, ושוכחים שגם להווה יש דברים כה רבים להציע להם, שוכחים אף לנהל עצמם באופן שיאפשר לחלומות-העתיד שלהם להתגשם כלל.

שני החלקים הללו, עליהם נמנה רובם המכריע של האנשים, לא חיו למעשה על-פני האדמה מעולם. הם השחיתו לריק את זמנם על-פני האדמה.

יהיו גם אנשים שעבורם הקריאה:

”חיו את ההווה”

תיראה שקרית לחלוטין; שמא אני מנסה להניעם לטעום מכל דבר וליהנות מכל רגע, להסיטם לעבר חיים של קלות-דעת במידה מסוימת.

יש די והותר מאלו, הנסחפים כך דרך חייהם בחוסר-משמעות, ומתוך הסכמה.

בקריאה זו הריני מבקש מכל אדם ואדם לטעום כל רגע חולף, בפנימיותו, לא בצורה שטחית וחיצונית בלבד. כל שעה בהווה חייבת להפוך לחוויה אמיתית עבור האדם! הכאב והאוויר כאחד. עליו לחוש כל רגע בהווה במלוא החושים והחשיבה, להיפתח ולהיות ער בתוכו. רק כך יוכל להפיק מקיומו הארצי את הרווח שנועד עבורו.

לא במחשבות על העבר, ולא בחלומות על העתיד יוכל לחוות באמת, בעוצמה כזו שתותיר חותם על רוחו, חותם שאותו יוכל לשאת עמו כרווח אל העולם-שמעבר.

אם לא יחוה, לא יוכל להבשיל, שכן ההבשלה תלויה אך ורק בחוויה.

אם לא יחוה ויפנים ללא-הרף את ההווה במהלך קיומו הארצי, הוא יחזור בידיים ריקות ואת הזמן שהוציא לריק ייאלץ שוב לנדוד באותו קיום, משום שלא התעורר דיו, ולא ניכס לעצמו דבר באמצעות החוויה.

החיים הארציים הם כעין מדרגה בקיומו הכולל של האדם, וכה גדולה היא מדרגה זו, שלא יכול האדם לדלג מעליה. אם לא יניח רגלו בצורה יציבה ובטוחה על אותה מדרגה, לא יתאפשר לו כלל לטפס אל הבאה אחריה; היא נחוצה לו כבסיס להמשך הטיפוס.

אם יתאר לעצמו האדם את כל קיומו מן הארץ למטה והלאה חזרה אל האור כגרם מדרגות, הרי יתברר לו, כי הוא יכול לעלות מדרגה, רק אם השתמש נכונה בזו שקדמה לה וניצב עליה בביטחה.

יש להדגיש זאת אף בעוצמה רבה יותר: רק מתוך יישום מלא ומוחלט של המדרגה אותה יש לחוות בכל שלב, ניתן להתפתח אל עבר המדרגה הבאה. אדם שלא הגיע מתוך החוויה, שהיא בלבד תוכל לשמשו עבור הבשלתו, ליישום המדרגה בה הוא נמצא, לא יוכל להבחין במדרגה החדשה, כי לשם כך נדרשת לו החוויה מן המדרגה הקודמת. רק בעזרת הכלים בהם ציידה אותו חוויה זו ישיג את הכוח הנדרש לזיהוי המדרגה הבאה, הגבוהה יותר, ולטיפוס אליה.

ובך הלאה, ממדרגה אחת אל הבאה. אם יבקש לראות רק את המטרה העליונה, ולא יקדיש שימת-לב מתאימה למדרגות הבודדות המובילות אליה, לא יוכל לעולם להגיע אל אותה מטרה. המדרגות, **שהוא עצמו נדרש לבנות לשם עלייתו**, יהיו בנות-חלוף מדי, דמותן תתפוגג והן יקרסו תוך כדי הניסיון לטפס בהן.

על סכנה זו ניתן להתגבר באמצעות ההתרחשות הטבעית, הדורשת שכל מדרגה תיושם במלואה, כמדרגה הקיימת בהווה, קודם שתוכל להתפתח המדרגה הבאה. לכן, אם אינכם מעוניינים להישאר מחצית מתקופת קיומכם באותה מדרגה, ולחזור אליה שוב ושוב, עליכם לאלץ עצמכם לחיות תמיד ולהשתייך תמיד אל ההווה, בצורה מוחלטת, לקלוט אותו אל תוכם, ולחוות אותו, כדי שיוכל להיות לכם לתועלת רוחנית.

וגם רווח ארצי לא ייעדר מכך; שכן יתרונו הראשון של ההווה הוא בכך שלעולם לא יצפה מן האדם ומן הזמן, את מה שאין באפשרותם להעניק לו באמת!

אז גם לעולם לא יתאכזב האדם, ויימצא תמיד בהרמוניה עם סביבתו.

אולם אם יישא בתוכו תמיד רק חלומות עבר ועתיד, הרי שבעמדת הציפייה יחרוג בקלות רבה ממסגרת ההווה, ויגיע למצב של צרימה מול ההווה, צרימה שלא רק הוא ייפגע ממנה, אלא גם סביבתו הקרובה.

אין ספק שיש לחשוב גם על אירועי העבר, כדי להפיק מהם לקחים, ואף לחלום על העתיד כדי ליצור לעצמנו תמריצים, אולם החיים עצמם, אותם יש לחוות במודעות מלאה בהווה בלבד!